

P. Moravec: Příhoda na křižovatce.

V Praze i v jiných větších městech je na křižovatkách, obsazených stráží bezpečnosti, zpravidla také stanice elektr. drah a autobusů. Že na takovéto křižovatce jsou nervy orgána bezpečnosti napiaty, je na bíledni, poněvadž musí sledovati nejen provoz vozidel, ale i pohyb pěšího obecnstva, které, žel bohu, nemůže si nikterak zvyknouti na předpis, nepřecházeti ulici před nebo za vozidlem. Tento předpis jest jistě správný; odůvodní to tato příhoda.

Stál jsem na podobné křižovatce v dopoledních hodinách, které jsou dobou největší frekvence. Vida do stanice přijížděti vlak elektr. dráhy, uvolnil jsem provoz a dívám se při tom na zajíždění vlaku do stanice. S protější strany rovněž vjíždí plnou rychlostí elektr. vlak do stanice; za vlakem již stojícím vymotá se na jednu nějaký opilý mladík a míří, nehledě do leva, ani do prava, přímo přes koleje přijíždějího vlaku na druhý chodník.

Řidič bije na zvonec a sype písek, který se na kolejích náhlým zabrzděním zvířil a brzdy skřípěly; tu nastal již náraz, chodec upadl a již jej pohltil vůz pod svůj ochranný rám. Osudný okamžik a přece na něm řidič vozu neměl ani té nejmenší viny, jelikož se mu vynořil chodec náhle těsně před vozem v posledním zlomku vteřiny, kdy toho už nejméně mohl očekávati.

Přihlízející obecnstvo jest příhodou ustrašeno; všichni se chvějí hrůzou nad strašnou nehodou, odehravší se před jejich zraky; i já jsem ztrnul hrůzou. Představa, jak asi bude vyhlížeti ubohý chodec, zalomcovala city všech přítomných.

V následující vteřině vůz již stál a vše se hrne k vozu. Nežli si kdo pomyslel, vytahují ochotné ruce pasantů nešťastníka zpod vozu a na moji žádost odnášejí jej do průjezdu blízkého domu.

V rychlosti poznamenávám si číslo tratě, vozu, řidiče a průvodčího, při čemž takřka mechanicky — jak jsem si později uvědomil — odpovídám některému přespříliš horlivému „ochotníku“ na dotaz, jaké je čís. záchr. stanice, že je to 607.27 — a spěchám do průjezdu, kde již u dveří mne vítají: „Je mrtev“; druhý „není mrtev, ale má zlámanou nohu!“ atd. Měl jsem tušení, že mne v průjezdě očekává hrůzný pohled na hromádku masa a kostí. Tam však na zemi ležel v kruhu okukovatelů mladý člověk bez hnutí. Jal jsem se ohledávati jeho ruce a nohy a konstatoval jsem, že ty i ony mají tolik ohebností kolik jim dovolují klouby, tudíž, že údy, které byly nejvíce vydány na pospas drtivým účinkům vozu, jsou zdravé. Hlava celá, vůbec nepotlučená, třebaš trochu ve tváři bledá; zůstalo tedy pouze tělo, které

by mohlo býti, třebaš vnitřně, hodně pochroumáno. Vezmu tedy nešťastného ještě jednou za hlavu a ptám se jej, když otevřel oči, zda ho něco bolí? A on? K mému údivu se posadí, rozhlédne se, vstane, začne si čistiti oblek a povídá: „Člověče, co jste se mnou dělal?“

Když jsem viděl — lépe řečeno, když mně můj nos potvrdil — s kým mám co jednat, vysvětlil jsem mu, co se stalo; pak teprve řekl, že ho bolí hlava. Poněvadž jsem předpokládal, že si na hlavě nárazem snadno mohl ublížiti, (třebaš, jak později zjištěno, bolela ho hlava jen s přemíry požitého alkoholu,) chtěl jsem jej předvésti na strážnici, když v tom se otevrou

vrata průjezdu a přicházejí zřízenci ochranného sboru s nosítky, prý pro toho těžce zraněného. Nakonec se dovídám, že byli telef. voláni neznámým člověkem, který zvěděl číslo záchr. stanice ode mne. Událost vyličil přirozeně hrozně, jak se zprvu jevila a proto zřízenci záchr. stanice spěchali, aby se raněnému dostalo co nejdříve ve prvé pomoci a patřičného ošetření a na konec jeli zpět s prázdnou.

Z vyličeného vidíme, jak jest neobyčejně nebezpečné přecházeti ulice bez rozhlédnutí a u stanic pouličních drah. Je snad přece také trochu pravdy na tom, že opilce ochraňují všichni svatí.